

RECENSIE

'Pinkpop': veel nostalgie en ontroering

In de slotscène komen de tranen van ontroering tijdens een mooi gedoseerd liefdesduet. Dan is de tsunami aan beelden verdwenen, dan zwijgt de muziek, dan resten slechts die paar woorden die de zaal ademloos inhaleert. Maar eer het zover is rollen teksten en liedjes elkaar golvend achterna, tegen een decor vol geprojecteerde Pinkpop herinneringsbeelden. Heel veel.

De voorstelling opent met historische projecties van de koempelijaren. Na de sluiting van de mijnen moest Limburg razendsnel van kleur verschieten: gedwongen van zwart naar groen. Maar Jan Smoets voegde daar een bevrijdende, frisse kleur aan toe: het roze van Pinkpop, het festival dat de jeugd uit de grauwe malaise van de post-mijnwerkersjaren trok. Voor de vrienden Wiel en Tjeu dé muzikale hoogmis van het jaar. Daartroffen ze Lies, het meisje dat hun beider leven zou gaan inkleuren. Rond hun puberale

gekibbel om haar aandacht worden de tegengestelde karakters van de vrienden snel duidelijk. Wiel is een serieuze jongen die een leven van huisje-boompje-beestje prefereert, terwijl Tjeu als parasitaire provocateur de wildste idealen heeft: ooit zal hij als singer-songwriter op het hoofdpodium van Pinkpop staan. Michel Skuysmans maakt er een heerlijke, op momenten zelfs clowneske outcast van, mede door het aandikken van het onmiskenbaar Heerlense 'steenkolenhollands'.

Na een paar wilde jaren met Tjeu, nodig om zich uit de dwangbuis van haar opvoeding te bevrijden, kiest Lies uiteindelijk voor een rustig bestaan met Wiel. Wanneer dementie zijn leven ingrijpend verandert, blijkt Pinkpop zijn ankerpunt voor feitjes uit het verleden en wordt de liefde tussen hem en Lies pijnlijk mooi verinnigd. Vanaf dat moment komt er een welkome emotionele laag onder de voorstelling te liggen.

★★★★☆

DOOR JOS PROP

Gezien: Pinkpop
Door: Toneelgroep Maastricht en Rowwen Hèze
Waar: Theater De Maaspoort Venlo (8-4)
Nog te zien: Heerlen (20-4 t/m 23-4), Venlo (14-5)

Want daar zijn we dan, na een nogal lange exposé, inmiddels aan toe. De voorstelling schakelt makkelijk van het ene cruciale Pinkpopjaar over naar het andere en Huub Stapel (Wiel) schakelt daar met zijn wisselende keftijden en stemmingen schijnbaar moeiteloos in mee. Dat is de kwaliteit van deze acteur. Dat hij zelden de indruk wekt dat hij toneel staat te spelen. Hij is er en ondergaat wat er met hem aan de hand is op een natuurlijke en dus geloofwaardige manier. Henriëtte Tol

geeft de oudere Lies, afhankelijk van de helderheid van haar echtgenoot, de juiste hoeveelheid meegaandheid mee of, waar nodig, scherp afgemeten tegenspel. Suzan Seegers speelt jonge Lies, het Pinkpopmeisje innemend, maar tegelijk ook een tikkeltje geraffineerd. Af en toe mag ze haar prachtige stem laten klinken. In combinatie met de licht schurende volkse stem van Jack Poels smaakt die samenhang naar meer. (Dooch dat es!). Judith Pol speelt haar beide rollen, die geen aanlooptijd hebben en er dus meteen moeten staan, knap.

En dan natuurlijk Rowwen Hèze: de provinciale trots in muzikale en alle andere tijden. Jack Poels en zijn kompanen vertolken een belangrijk aspect dat onuitsproken in de voering van deze voorstelling zit: gedeelde nostalgie, gedeelde herinneringen. En met hun prachtige slotlied *Het mooiste liedje ooit* wrijven ze de tranen er nog dieper in.

Rowwen Hèze met in het midden Michel Skuysmans. Zittend op bed Huub Stapel en Henriëtte Tol. FOTO BEN VAN DUN